

Förstainstansrätten har i sin dom fastslagit dels att kommissionen hade "underlåtit" att i meddelandet om invändningar av den 3 augusti 2001 inkludera invändningen att Schneider och Legrand skulle kunna stödja sig på varandras ställning, dels att inte det inte hade medfört "några särskilda tekniska svårigheter" att inkludera denna invändning. Enligt kommissionen har förstainstansrätten därigenom åsidosatt principen om rättskraft och gjort en materiellt oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna. Vidare har den missuppfattat bevisningen i målet och brustit i sin motiveringsskyldighet.

Förstainstansrätten har i sin dom fastslagit att det fel i förfarandet som konstaterades i domen av den 22 oktober 2002 i mål T-310/01, Schneider Electric mot kommissionen, utgör en "tillräckligt klar" överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter. Enligt kommissionen har förstainstansrätten därigenom gjort en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna och gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning samt brustit i sin motiveringsskyldighet.

Förstainstansrätten har i sin dom fastslagit att det föreligger ett "tillräckligt direkt orsakssamband" mellan vållandet och den andra delen av den skada som identifierats, det vill säga att Schneiders förhandlingar med Wendel-KKR angående överlåtelsepriset för Legrand avslutades i förtid. Enligt kommissionen har förstainstansrätten därigenom gjort en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna och gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

Enligt kommissionen har förstainstansrätten brustit i sin motiveringsskyldighet på grund av att det föreligger motstridiga skäl i förstainstansrättens resonemang angående orsakssambandet mellan vållandet och de olika delarna av den skada som identifierats.

Förstainstansrätten har gjort en materiellt oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna och missuppfattat bevisningen i målet, eftersom den i sin dom har underlåtit att fastslå att Schneider, såvitt avser hela den andra delen av den skada som identifierats, har bidragit till skadans uppkomst. Enligt kommissionen har Schneider i flera avseenden brustit i sin skyldighet att iaktta rimlig aktsamhet för att undvika skadan eller begränsa dess omfattning, särskilt genom att inte ansöka om interimistiska åtgärder med avseende på den skyldighet att överlåta Legrand som Schneider påstår att det blivit ålagd och genom att överlåta Legrand vid en tidpunkt då någon skyldighet att göra detta dock inte åvilade Schneider.

Förstainstansrätten har i sin dom identifierat en skada som inte åberopats av Schneider. Enligt kommissionen har förstainstansrätten därigenom gått utöver vad som har yrkats (*ultra petita*) samt åsidosatt bevisbördereglererna och rätten till försvar.

Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att, såvitt avser hela den andra delen av den skada som identifierats, tillerkänna Schneider kompensationsränta från tidpunkten för skadans uppkomst, det vill säga den 10 december 2002.

Överklagande ingett den 28 september 2007 av Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen och Michaël Zouridakis av den dom som förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) meddelade den 11 juli 2007 i mål T-58/05, Centeno Mediavilla m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-443/07 P)

(2008/C 22/39)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Isabel Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen och Michaël Zouridakis (ombud: advokaterna G. Vandersanden et L. Levi)

Övriga parter i målet: Europeiska gemenskapernas kommission och Europeiska unionens råd

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen skall

- upphäva förstainstansrättens dom av den 11 juli 2007 i mål T-58/05,
- och följaktligen bifalla klagandenas yrkanden, såsom de framställdes i första instans, genom att
  - ogiltigförklara besluten om klagandenas rekrytering i de delar klagandena placerades i lönegrad med tillämpning av övergångsbestämmelserna i artikel 12.3 i bilaga XIII till de nya tjänsteföreskrifterna,
  - återupprätta klagandenas karriärer (inbegripet uppvärderingen av deras erfarenhet i den korrigerade lönegraden, deras rätt till befordran och deras pensionsrättigheter), såtillvida att klagandena placeras i den lönegrad som de borde ha tillsatts i på grundval av det meddelande om uttagningsprov i enlighet med vilket de fördes upp i förteckningen över godkända sökande, antingen i den lönegrad som angavs i samma meddelande, eller i dess motsvarighet enligt de nya tjänsteföreskrifterna (och lämplig löneklass i enlighet med de bestämmelser som var tillämpliga före den 1 maj 2004), räknat från tidpunkten för tillsättningsbeslutet,

- tillerkänna klagandena dröjsmålsränta, som beräknats på grundval av den räntesats som Europeiska centralbanken har fastställt, avseende samtliga belopp som motsvarar skillnaden mellan den lön som motsvaras av den placering i lönegrad som angavs i tillsättningsbeslutet och den placering i lönegrad som borde ha gjorts, fram till den tidpunkt det fattas beslut om att placera klagandena i korrekt lönegrad, och
- förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader i första instans och i överklagandet.

Grunder och huvudargument

Efter att inledningsvis ha påpekat att förstainstansrätten, i den överklagade domen, behandlade klagandena generellt, utan att beakta den särskilda situation som var och en av dem befann sig i, och att rätten grundade sig på antagandet att lagenligheten av deras placering i tjänstegrad endast kan bedömas från och med dagen för deras tillsättning, ett antagande vars giltighet de bestrider, åberopar klagandena två grunder till stöd för deras överklagande.

Genom deras första grund kritiserar dessa parter förstainstansrätten för att rättstridigt ha bedömt att artikel 12.3 i bilaga XIII till tjänsteföreskrifterna är lagenlig. I detta hänseende åberopar de först att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 10 i de gamla tjänsteföreskrifterna. I detta fall likställde rätten nämligen de ändrade lönegraderna med en "mindre" ändring av övergångsbestämmelserna till det nya karriärsystemet, vilket rättfärdigade avsaknaden av ett nytt samråd med kommittén för tjänsteföreskrifterna, medan särskilt de finansiella följderna som ändringen av lönegrader fick för de berörda personernas situation var betydande och i hög grad motiverade ett samråd med nämnda kommitté.

Till stöd för samma grund åberopar klagandena för det andra att principen om förvärvade rättigheter har åsidosatts. Till skillnad från vad förstainstansrätten slog fast var den relevanta frågan i detta fall inte huruvida det förelåg en förvärvad rättighet, utan huruvida det förelåg en förvärvad rätt till placering vid en tillsättning. Det är visserligen ostridigt att ett meddelande om uttagningsprov och ett uppförande i en förteckning över godkända sökande inte ger upphov till ett rätt till rekrytering. Meddelandet och uppförandet medför emellertid en rätt för deltagarna i uttagningsprovet och, i ännu högre grad, för dem som har förts upp i förteckningen över godkända sökande, att behandlas i enlighet med meddelandet om uttagningsprov. Denna rättighet står i motsatsförhållande till tillsättningsmyndighetens skyldighet att iaktta de ramar som den har bestämt sig för i meddelandet om uttagningsprov och som svarar mot kraven avseende de tjänster som skall tillsättas och mot tjänstens intresse.

Klagandena gör för det tredje gällande att förstainstansrätten har åsidosatt principen om likabehandling genom att göra åtskillnad mellan godkända sökande i ett uttagningsprov som har tillsatts före den 1 maj 2004 och dem som har tillsatts efter denna dag, eftersom den hypotetiska karaktär som tillsättningen av godkända sökande i ett uttagningsprov har i vart fall inte

påverkar deras rätt att, vid en faktisk rekrytering, utgå från de kriterier för placering som har fastställts i meddelandet om uttagningsprov och som, av detta skäl, skall tillämpas på alla sökande som har godkänts i uttagningsprovet. Rätten har inte heller alls prövat huruvida skillnaden i behandling av de två ifrågasatt kategorierna av tjänstemän kunde vara motiverad.

Klagandena åberopar för det fjärde att förstainstansrätten har åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar och missuppfattat bevisningen. I de handlingar som ingetts till rätten förekommer nämligen väldigt många uppgifter som är ägnade att ge stöd åt uppfattningen att dessa parter faktiskt hade fått tydliga försäkringar om att de skulle rekryteras i den tjänstegrad som angavs i meddelandet om uttagningsprov.

För det femte och sjätte kritiserar klagandena slutligen förstainstansrätten för att ha bortsett från räckvidden av artiklarna 5, 7 och 31 i tjänsteföreskrifterna och för att härvid även ha underlåtit att uppfylla den motiveringsskyldighet som gemenskapsdomstolen åläggs.

Genom deras andra grund bestrider klagandena även den överklagade domen i den del den innebar ogillande av talan mot besluten om klagandenas tillsättningar, med motiveringen att även om motparten har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att lämna förhandsinformation kan denna brist inte i sig medföra att de angripna besluten är rättsstridiga. De gör i detta hänseende gällande att principerna om god förvaltningssed, omsorg, insyn, berättigade förväntningar, god tro, likabehandling och om likvärdighet mellan tjänsten och lönegraden, i förening, har åsidosatts.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Conseil d'État (Belgien) den 24 oktober 2007 – Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA mot État belge – Intervenient: Sanofi-Aventis Belgium SA

(Mål C-471/07)

(2008/C 22/40)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Conseil d'État.

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA

Motpart: État belge